

Buck-passing System as a Security Order in East Asia: Requirements and Contexts for US Action

Fatemeh Naghi Beyranvand, M.A. in International Relations, Department of Political Sciences, Shiraz University, Shiraz, Iran. Fateme.beyranvand21@gmail.com

Fariborz Arghavani Pirsalami, Corresponding Author, Associate Professor of International Relations, Department of Political Science, Shiraz University, Shiraz, Iran. farghavani@shirazu.ac.ir

Article Info

Article Type:
Research Article

Date received:
2025/04/28

Date approved:
2026/ 06/21

ABSTRACT

The evolving geopolitical crisis in East Asia, coupled with China's rise as a global power, has prompted the United States to adopt the Buck-passing strategy to manage the regional security order in response to emerging challenges. This article examines the structure of the East Asian security order, analyzes the United States' approach to shaping this order, and explores the requirements and contexts reflected in the implementation of the US Buck-passing strategy. The study utilizes a descriptive-explanatory methodology, drawing on the theoretical frameworks of Buck-passing and regional order theory. The findings suggest that the East Asian security order is shaped by requirements at national, regional, and global levels, encompassing military, political, and economic interests, the development of regional institutions, and the transition from a unipolar to a multipolar system. Furthermore, the implementation of the US Buck-passing strategy is grounded in the domestic capacities of regional states and the influence of regional and international institutions.

Cite this Article: Naghi Byranvand,F and Arghavani Pirsalami,F . (2026). Buck-passing System as a Security Order in East Asia: Requirements and Contexts for US Action. International Relations Researches, 16(1), 59-87. doi: 10.22034/irr.2025.534887.2729

© Author(s)

Publisher: Iranian Association of International Studies

DOI: 10.22034/irr.2025.534887.2729

Introduction

The emergence of China as a major power and the evolving complexity of international relations in East Asia have compelled the United States, as the principal actor in the post-Cold War global order, to reconsider its regional presence in response to new security imperatives. The rise of China and intensifying economic and geopolitical competition among regional powers have undermined the traditional security order in East Asia, rendering sole reliance on direct military presence insufficient for managing regional security. Consequently, in recent decades, Washington has increasingly adopted the Buck-passing strategy, whereby a portion of the security burden is delegated to local allies while the United States retains strategic control. Through this approach, the United States seeks to exercise remote management of the regional security order by equipping and empowering allies such as Japan, South Korea, Australia, and other aligned actors. The primary objectives are to ensure regional stability, contain revisionist powers, and maintain US hegemony without direct and costly confrontations. In light of the United States' application of the responsibility transfer strategy and the various requirements and contexts involved, this article examines the specific requirements and contexts in which the US Buck-passing system is manifested within the East Asian security order. The analysis contends that Buck-passing constitutes a core element of the US grand security strategy, designed to address national, regional, and global imperatives, and is operationalized through both institutional and national contexts in East Asia.

Theoretical Framework

In *The Tragedy of Great Power Politics*, Mearsheimer argues that the structure of the international system shapes the actions of major actors. In an anarchic system, powers increase for survival. War, as a costly choice, is often avoided. Instead, strategies like “balancing” and “Buck-passing” are used. Balancing means the great power takes responsibility and may resort to war. In Buck-passing, another state is delegated to handle the threat, while the main power keeps strategic control. Successful Buck-passing needs four essential components. First, maintain peaceful diplomatic relations with the aggressor. Second, create political distance from the state that accepts responsibility. Third, strengthen host states' military capabilities. Fourth, give strategic support to the host state to enhance containment.

The United States' security strategy in East Asia demonstrates a transition from direct balancing, characterized by active involvement, to buck-passing, which encourages allies to assume leadership roles. Washington seeks to contain China and shape the regional order by enhancing the defense capabilities of countries such as Japan, South Korea, and Australia. The US role has shifted from a substantial physical presence to a more structured form of remote support. This reliance on buck-passing,

rather than direct balancing, is effective due to the distinct institutional, political, and military contexts present within these allied states.

Methodology

This study employs the theoretical framework of offensive realism to conceptualize Buck-passing and integrates this approach with geopolitical analysis. The research demonstrates that US Buck-passing is not solely a cost-management strategy but also functions as a regulatory mechanism, contributing to the redefinition of state roles within the security architecture of East Asia. This perspective facilitates the development of a new framework for understanding security dynamics during periods of hegemonic transition.

Results and Findings

The findings suggest that the East Asian security order is shaped by a range of requirements at the national, regional, and global levels, including military, political, and economic needs, the development of regional institutions, and the transition from a unipolar to a multipolar order. The implementation of the US Buck-passing approach is influenced by domestic capacities and the roles of regional and international institutions, distinguishing it from traditional theories of US security policy. Domestically, US policymakers have been prompted by political, economic, and security pressures to favor shared responsibility and multilateral coordination over traditional interventionism. Regionally, ongoing strategic competition in East Asia, characterized by coalition-building, balancing, and deterrence, underscores the necessity of adopting mechanisms such as Buck-passing. The region remains central to US efforts to contain China, and the devolution strategy facilitates the multilateral distribution of the burden of confronting Chinese threats. At the international level, maintaining a rules-based order, countering transnational threats, and managing the global balance of power necessitate the United States' use of diplomatic, economic, and military tools within a multilateral framework. Strengthening alliances, expanding security and economic cooperation, and engaging in active diplomacy are integral components of the Buck-passing system aimed at limiting China's influence.

Conclusion

The Buck-passing system, characterized by flexibility and multiple layers, reflects US efforts to sustain its preeminent position in the global order as emerging powers reshape traditional power dynamics. By emphasizing regional engagement, this strategy reduces direct costs, stabilizes the US geopolitical position in sensitive regions, particularly East Asia, and enables sustainable management of competition with China.

Nevertheless, this strategy encounters significant challenges. Regional partners, particularly India, South Korea, and Indonesia, do not consistently provide unconditional support due to divergent interests. Instability in US domestic policy can undermine the coherence of the strategy. Concurrently, China employs diplomatic, economic, and security instruments to alter the balance of power,

including initiatives such as the Belt and Road, collaboration with Russia, and engagement with the Global South. To ensure continued effectiveness, US strategists must regularly reassess their approach, strengthen commitments with partners, and maintain stability in domestic policymaking. These measures are essential for the accountability system to manage influence and competition with China effectively. Keywords: Buck-passing System, Security Order, East Asia, Region, United States..

نظام احاله مسئولیت به مثابه نظم امنیتی در شرق آسیا:

الزام‌ها و بسترهای کنش ایالات متحده

فاطمه نقی بیرانوند، دانش آموخته کارشناسی ارشد روابط بین‌الملل، گروه علوم سیاسی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

Fateme.byravand21@gmail.com

فریبرز ارغوانی پیرسلامی، نویسنده مسئول، دانشیار روابط بین‌الملل، گروه علوم سیاسی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

farghavani@shirazu.ac.ir

درباره مقاله	چکیده
نوع مقاله: مقاله پژوهشی کلیدواژه‌ها: نظام احاله مسئولیت، نظم امنیتی، شرق آسیا، منطقه، ایالات متحده آمریکا تاریخچه مقاله تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۲/۸ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۹/۲۸	ژئوپلیتیک بحران در شرق آسیا و ظهور چین به عنوان یک قدرت جهانی باعث شده است تا ایالات متحده در واکنش به چالش‌های نوظهور امنیتی، استراتژی «حاله مسئولیت» را به عنوان ابزاری متمایز از نظریه‌های سنتی همچون بازدارندگی و موازنه قوا برای مدیریت نظم امنیتی منطقه شرق آسیا در پیش گیرد. نوآوری این مقاله در تمرکز بر تمایزات نظری احاله مسئولیت و برجسته‌سازی ظرفیت‌های ویژه آن در مقایسه با چارچوب‌های پیشین است. پرسش اصلی این است که اجرای نظام احاله مسئولیت ایالات متحده آمریکا در نظم امنیتی شرق آسیا در چارچوب چه الزام‌ها و بسترهایی نمود می‌یابد؟ پژوهش حاضر با رویکرد توصیفی-تبیینی و بر پایه چارچوب نظری احاله مسئولیت و نظریه نظم منطقه‌ای سامان یافته است. یافته‌ها نشان می‌دهند که نظم امنیتی شرق آسیا بر پایه الزام‌های متنوع در سطوح ملی، منطقه‌ای و جهانی شکل می‌گیرد؛ از جمله الزام‌های نظامی، سیاسی و اقتصادی کشورها، تحولات نهادهای منطقه‌ای و روند گذار از نظم تک‌قطبی به چندقطبی. همچنین، بسترهای اجرای استراتژی احاله مسئولیت از سوی آمریکا در ظرفیت‌های داخلی کشورها و نقش‌آفرینی نهادهای منطقه‌ای و بین‌المللی نهفته است که نشان‌دهنده تمایز این رویکرد از نظریات سنتی در تبیین سیاست‌های امنیتی آمریکاست.

استناد به این مقاله: نقی بیرانوند، فاطمه و ارغوانی پیرسلامی، فریبرز. (۱۴۰۵). نظام احاله مسئولیت به مثابه نظم امنیتی در شرق آسیا: الزام‌ها و

بسترهای کنش ایالات متحده. پژوهش‌های روابط بین‌الملل، ۱۶(۱)، ۵۹-۸۷.

doi: 10.20234/irr.2025.534887.2729

© نویسنده(گان)

ناشر: انجمن ایرانی روابط بین‌الملل

رشد چین به عنوان قدرتی نوظهور و تغییر موازنه‌های قدرت و پیچیدگی روابط بین‌الملل در شرق آسیا موجب شده است تا ایالات متحده آمریکا به عنوان بازیگر اصلی نظم جهانی در دوران پسا جنگ سرد در برابر ضرورت‌های نوین امنیتی به بازنگری در الگوی حضور خود در این منطقه دست زند. در شرایطی که ظهور چین و رقابت‌های اقتصادی-ژئوپلیتیک میان قدرت‌های منطقه‌ای نظم امنیتی سنتی در شرق آسیا را به چالش کشیده‌اند، آمریکا دیگر قادر نیست همانند دوران جنگ سرد با اتکای صرف به حضور نظامی مستقیم امنیت منطقه را مدیریت کند.

از این رو در دهه‌های اخیر واشنگتن به طور فزاینده‌ای به استراتژی «احاله مسئولیت»^۱ متوسل شده است؛ استراتژی‌ای که طی آن بخشی از بار امنیتی منطقه به متحدان محلی واگذار می‌شود، بدون آن‌که کنترل راهبردی از دست قدرت مسلط خارج شود. این تحول بیش از آن‌که نشانه‌ای از انزوای آمریکا باشد نتیجه یک محاسبه استراتژیک با هدف بازتولید نظم امنیتی با هزینه کمتر و کارایی بیشتر است. به عنوان نمونه، اجرای «دکترین نیکسون»^۲ در سال ۱۹۶۹ و کاهش قابل ملاحظه حضور نظامی آمریکا در کره جنوبی (از حدود ۶۸ هزار به ۴۰ هزار نفر) نمونه‌ای روشن از انتقال مسئولیت‌های امنیتی به متحدان محلی به شمار می‌آید (RAND, 2021:3). همچنین، ساختار معروف به «سیستم سان‌فرانسیسکو»^۳ و چپش ائتلاف‌های دوجانبه آمریکایی در دهه ۱۹۵۰ همچنان به عنوان چارچوب بنیادین نظم امنیتی منطقه در شرق آسیا عمل می‌کند (Green, 2001:45). نکته مهم آن است که اگرچه شباهت‌هایی میان احاله مسئولیت و رویکردهای سنتی چون «بازدارندگی»^۴ و «موازنه قوا»^۵ وجود دارد اما احاله مسئولیت به طور خاص بر انتقال بخشی از بار عملیاتی و مالی امنیت به متحدان محلی تمرکز دارد. در حالی که رویکردهای کلاسیک بیشتر بر توزیع قدرت یا تهدید به استفاده از آن تکیه می‌کنند این تمایز نظری جایگاه ویژه‌ای به مفهوم احاله مسئولیت در سیاست امنیتی معاصر آمریکا می‌دهد (Cordesman & Hwang, 2021:44). در چارچوب چنین رویکردی ایالات متحده تلاش دارد تا از طریق تجهیز و توانمندسازی متحدان منطقه‌ای نظیر ژاپن، کره جنوبی، استرالیا و دیگر بازیگران هم‌سو نوعی مدیریت از راه دور را در حوزه نظم امنیتی اعمال کند. هدف این راهبرد تضمین ثبات منطقه‌ای، مهار قدرت‌های تجدیدنظرطلب و حفظ

^۱ . Buck-passing

^۲ . Nixon Doctrine

^۳ . San Francisco System

^۴ . Deterrence

^۵ . Balance of power

هژمونی ایالات متحده بدون تقابل مستقیم و پرهزینه با تهدیدات است. این راهبرد در عین حال در بستری چندلایه شکل گرفته که شامل الزام‌های داخلی نظیر فشار افکار عمومی برای کاهش هزینه‌های نظامی، الزام‌های منطقه‌ای مانند حضور قدرت‌های در حال خیزش و ائتلاف‌های پیچیده و الزام‌های جهانی چون بازتعریف نقش آمریکا در نظام بین‌الملل چندقطبی است. از سوی دیگر تحقق این راهبرد بدون وجود بسترهای نهادی، سیاسی و استراتژیک در کشورهای میزبان امکان‌پذیر نیست. نهادهای دفاعی، سیاست‌های هم‌راستا و اراده دولت‌های منطقه‌ای نقشی اساسی در پذیرش مسئولیت‌های جدید و در عملیاتی‌شدن احالۀ مسئولیت دارند (Jones & Yeo, 2024:81).

نظر به عملکرد ایالات متحده در به‌کارگیری راهبرد احالۀ مسئولیت و با توجه به الزام‌ها و بسترهای چندگانه، نوشتار حاضر در پی پاسخگویی به این پرسش است که اجرای نظام احالۀ مسئولیت ایالات متحده آمریکا در نظم امنیتی شرق آسیا در چارچوب چه الزام‌ها و بسترهایی نمود می‌یابد؟ با هدف ارائه پاسخ به پرسش مورد اشاره و در چارچوب فرضیه پژوهش، این مقاله معتقد است که احالۀ مسئولیت نه صرفاً یک تاکتیک موقت بلکه بخشی از راهبرد کلان امنیتی آمریکاست که با توجه به الزام‌های سه‌گانه ملی، منطقه‌ای و جهانی طراحی شده و در بسترهای نهادی و ملی در منطقه شرق آسیا تحقق یافته است. در این چارچوب پژوهش حاضر تلاش دارد تا با تکیه بر مبانی نظری قدرت‌سازی غیرمستقیم و تمایز مفهومی احاله مسئولیت نسبت به نظریات کلاسیک نظم‌سازی منطقه‌ای سازوکارهای این استراتژی و ابعاد ساختاری آن را در قالب مطالعه‌ای تحلیلی تبیین کند.

۱. پیشینه پژوهش

در چارچوب بررسی پیشینه پژوهش به چند اثر می‌توان اشاره کرد. فلوری (2023) در مقاله‌ای با عنوان «استدلال نظری علیه احالۀ مسئولیت: واقع‌گرایی، لیبرالیسم و محدودیت‌های عقلانیت در سیاست خارجی ایالات متحده» به بررسی انتقادی نظریه احاله مسئولیت در چارچوب مکاتب واقع‌گرایی و لیبرالیسم می‌پردازد و استدلال می‌کند که این رویکرد، گرچه بر عقلانیت در سیاست خارجی تکیه دارد لذا قادر نیست پیچیدگی‌های امنیتی در مناطق حساسی مانند شرق آسیا را به خوبی پوشش دهد. در این راستا او معتقد است ساختار تصمیم‌گیری در آمریکا تحت تأثیر عوامل غیرعقلانی، احاله مسئولیت را به راهبردی پرخطر تبدیل کرده است. از این رو، تمرکز صرف بر واگذاری نقش امنیتی به دیگران بدون در نظر گرفتن بسترهای فرهنگی، سیاسی و راهبردی منطقه، کارآمد نخواهد بود. آیرتون (2023) در مقاله‌ای

با عنوان «احاله مسئولیت: تغییری راهبردی در سیاست ایالات متحده در شرق آسیا» ضمن تمرکز بر تغییر رویکرد آمریکا از مداخله مستقیم نظامی به تقویت توان متحدان منطقه‌ای، استدلال می‌کند که آمریکا در سال‌های اخیر به سمت یک نظم امنیتی مشارکتی گام برداشته است؛ جایی که کشورهای مانند ژاپن، کره جنوبی و استرالیا نقش‌های دفاعی گسترده‌تری بر عهده می‌گیرند. این راهبرد که با عنوان «بازدارندگی یکپارچه» شناخته می‌شود به دنبال کاهش هزینه‌ها و مسئولیت‌های مستقیم آمریکا در منطقه، بدون کاهش سطح نفوذ آن است.

میسون و پارک (2024) نیز در مقاله‌ای با عنوان «طوفان پنهان در دریای چین شرقی: پویایی‌های نوظهور رقابت قدرت‌های بزرگ در شرق آسیا» به بررسی تنش‌های رو به افزایش در دریای چین شرقی می‌پردازد و نقش آمریکا را در شکل‌دهی به یک نظم امنیتی جدید تحلیل می‌کند. نویسندگان معتقدند که ایالات متحده دیگر مانند گذشته به طور مستقیم وارد مداخله نظامی نمی‌شود، بلکه با استفاده از ابزارهایی چون اشتراک‌گذاری اطلاعات، حمایت تسلیحاتی و پیمان‌های دفاعی، بار مسئولیت را به شرکای محلی منتقل کرده است. آن‌ها تأکید می‌کنند که این نوع احاله مسئولیت، در دل خود یک ساختار امنیتی ترکیبی را شکل داده که در آن، کشورهای منطقه افزون بر مصرف امنیت به تولیدکنندگان آن تبدیل شده‌اند. مارتسون (2023) نیز در اثری با عنوان «مسیریابی در رقابت قدرت‌های بزرگ: نگاهی نئوکلاسیک واقع‌گرایانه به راهبرد مصون‌سازی»، مفهوم مصون‌سازی را به‌عنوان راهبردی برای مواجهه با رقابت میان آمریکا و چین مورد بررسی قرار می‌دهد. نویسنده با نگاهی نئوکلاسیک توضیح می‌دهد که کشورهای کوچک‌تر منطقه مانند ویتنام یا سنگاپور با مشاهده تمایل آمریکا به واگذاری نقش‌های امنیتی سعی می‌کنند ضمن حفظ روابط با ایالات متحده ظرفیت‌های بومی امنیتی خود را نیز تقویت کنند. این رفتار که بین وابستگی و خوداتکایی در نوسان است، زمینه‌ساز ظهور نظم امنیتی چندلایه شده که در آن، هیچ قدرتی به تنهایی نقش غالب ندارد.

در انتها با نظر به بررسی منابع مذکور پیرامون راهبرد احاله مسئولیت و نظم امنیتی ایالات متحده در شرق آسیا، لازم به ذکر است که اگرچه پژوهش‌های صورت گرفته به تبیین ابعاد نظری و سیاستی این رویکرد پرداخته و بر تحلیل پیامدهای منطقه‌ای آن تمرکز داشته‌اند، اما اغلب این مطالعات نگاهی تفکیکی به موضوع داشته‌اند و هیچ‌یک به ارتباط ساختاری میان «احاله مسئولیت» و «بازتولید نظم امنیتی منطقه‌ای» به‌صورت یکپارچه و نظام‌مند پرداخته‌اند. در پژوهش حاضر نگارندگان با تکیه بر دستاوردهای تئوری رئالیسم تهاجمی در مفهوم‌سازی احاله مسئولیت و با تلفیق رویکرد نظری با تحلیل ژئوپلیتیک، به واکاوی

این مسئله می‌پردازند که چگونه احالۀ مسئولیت از سوی ایالات متحده نه تنها یک راهبرد تقلیل‌گرایانه برای مدیریت هزینه‌هاست بلکه خود به مثابه یک ابزار نظم‌ساز عمل کرده و موجب بازتعریف نقش کشورها در معماری امنیتی شرق آسیا می‌شود. این دیدگاه امکان ارائه چارچوبی نو برای فهم پویایی‌های امنیتی در دوره گذار هژمونیک را فراهم می‌سازد.

۲. چارچوب نظری: احالۀ مسئولیت و نظم منطقه‌ای

«جان جوزف مرشایمر»^۱ با بهره‌گیری از مبانی «رنالیسم کلاسیک»^۲ و «رنالیسم ساختاری»^۳ مطرح شده توسط «کنت والتز»^۴، نظریه «رنالیسم تهاجمی»^۵ را مطرح کرده است. وی همانند والتز و دیگر نظریه‌پردازان رنالیسم، نظام بین‌الملل را ذاتاً آنارشیک می‌داند و قدرت را عامل کلیدی بقای دولت‌ها در این نظام می‌پندارد. مرشایمر در اثر برجسته خود «تراژدی سیاست قدرت‌های بزرگ»^۶، بر این ادعا تأکید دارد که ساختار نظام بین‌المللی رفتار بازیگران بزرگ را تعیین می‌کند و در شرایط آنارشیک افزایش قدرت برای حفظ بقا امری اجتناب‌ناپذیر است (Mearsheimer, 2001:29-31). وی چهار هدف کلیدی دولت‌ها را در این مسیر دستیابی به هژمونی منطقه‌ای، حداکثرسازی سهم از ثروت جهانی، ارتقای قدرت نیروی زمینی و برتری هسته‌ای می‌داند. دولت‌ها در مواجهه با این ضرورت‌ها راهبردهای متعددی اتخاذ می‌کنند.

جنگ به‌عنوان گزینه‌ای پرهزینه غالباً از دستور کار حذف می‌شود و جای خود را به راهبردهای «موازنه‌سازی» و «احالۀ مسئولیت» می‌دهد. در موازنه‌سازی قدرت بزرگ خود مسئولیت مقابله با تهدید را بر عهده می‌گیرد و در صورت لزوم به جنگ روی می‌آورد. اما در استراتژی احالۀ مسئولیت این بار به دولت دیگری واگذار می‌شود تا با تهدید مقابله کند، به‌نحوی که کنترل راهبردی همچنان در دست قدرت اصلی باقی می‌ماند (Mearsheimer, 2001:181-185). تحقق موفقیت‌آمیز احالۀ مسئولیت مستلزم چهار مؤلفه اساسی است؛ نخست، حفظ روابط دیپلماتیک صلح‌آمیز با دولت مهاجم؛ دوم، ایجاد فاصله سیاسی با دولت پذیرنده مسئولیت؛ سوم، ارتقاء توانمندی‌های نظامی دولت‌های میزبان؛ و چهارم، حمایت استراتژیک قدرت اصلی از دولت پذیرنده به‌منظور افزایش اثربخشی مهار. در این راستا تجهیز و

¹. John Joseph Mearsheimer

². Classical realism

³. Structural realism

⁴. Kenneth Waltz

⁵. Aggressive realism

⁶. The tragedy of great power politics

توانمندسازی متحدان توسط آمریکا از دیرباز آغاز شده و در دهه‌های اخیر، به‌ویژه پس از ظهور چین روند فزاینده‌ای یافته است؛ به‌عنوان نمونه بودجه کمک‌های نظامی آمریکا به ژاپن و کره جنوبی از سال ۱۹۹۰ تا ۲۰۲۰ به ترتیب حدود ۳۵ و ۵۰ درصد افزایش یافته است (Cordesman, 2020:22-24).

ساختار نظام بین‌الملل از حیث توزیع قدرت و جغرافیا نقش تعیین‌کننده‌ای در شکل‌گیری و به‌کارگیری این راهبرد دارد. در نظام‌های دوقطبی به دلیل فقدان بازیگر ثالث کارآمد احاله مسئولیت معمولاً ممکن نیست و موازنه‌سازی اولویت می‌یابد. اما در نظام‌های چندقطبی متوازن یا غیرمتوازن، تقسیم قدرت میان چندین بازیگر امکان واگذاری مسئولیت مهار به دیگر دولت‌ها را فراهم می‌آورد و انگیزه‌ای برای پرهیز از هزینه‌های مستقیم درگیری ایجاد می‌کند (Christensen & Snyder, 2009:141-143). نقش جغرافیا به ویژه در تعیین قابلیت‌ها و محدودیت‌های راهبرد احاله مسئولیت برجسته است؛ هم‌مرزی با دولت مهاجم فرصت‌هایی برای تشکیل ائتلاف‌های نظامی منطقه‌ای فراهم می‌آورد و کشورهای همسایه به‌طور طبیعی بار مهار تهدید را به دوش می‌کشند.

با نظر به مطالب فوق، عملکرد امنیتی ایالات متحده در شرق آسیا مصادیق عینی گذار از موازنه‌سازی مستقیم به احاله مسئولیت را نشان می‌دهد. در دوران جنگ سرد و حتی مقاطع آغازین پساجنگ سرد، آمریکا با حضور نظامی پررنگ مسئولیت مستقیم تأمین امنیت منطقه را بر عهده داشت اما با تغییر محیط راهبردی، افزایش هزینه‌های مداخله و ظهور چین، راهبرد خود را بر مبنای انتقال بخشی از بار امنیتی به متحدان منطقه‌ای بازتعریف کرده است. بر اساس آمار و اسناد تاریخی، توانمندسازی متحدان آمریکا نظیر افزایش کمک‌های نظامی و برگزاری رزمایش‌های مشترک با ژاپن، کره جنوبی و استرالیا روند فزاینده‌ای داشته که مستقیماً مرتبط با اجرای استراتژی احاله مسئولیت است (Cordesman, 2020:30-32).

در قالب این مدل، واشنگتن از طریق تقویت ظرفیت‌های دفاعی بازیگرانی چون ژاپن، کره جنوبی و استرالیا در پی مهار چین و تثبیت نظم مطلوب خود است؛ نظمی که در آن حضور فیزیکی آمریکا جای خود را به حضور ساختاریافته و از راه دور داده است. در واقع ایالات متحده با عبور از راهبرد کلاسیک موازنه‌سازی از احاله مسئولیت به‌عنوان ابزار اصلی بازتولید هژمونی استفاده می‌کند و این راهبرد تنها در پرتو بسترهای نهادی، سیاسی و نظامی کشورهای میزبان تحقق یافته است.

۳. نظم امنیتی شرق آسیا: از دیرباز تا کنون

برای تحلیل نظم منطقه‌ای شرق آسیا، بررسی اجمالی تاریخ تحولات این منطقه ضروری است. شرق آسیا شامل کشورهای چین، ژاپن، کره، تایوان و کشورهای جنوب شرق آسیاست که هر یک نقش مهمی

در فرآیندهای تاریخی و نظم منطقه‌ای ایفا کرده‌اند. از دیرباز، این منطقه تحت تأثیر دو قدرت اصلی چین و ژاپن، شکل‌گیری نوعی نظم بومی را تجربه کرده است. چین، به‌عنوان خاستگاه تمدن و مرکز ثقل فرهنگی - سیاسی منطقه، با تکیه بر نظام کنفوسیوسی نفوذ گسترده‌ای بر کشورهای همسایه نظیر کره، ژاپن و ویتنام داشته است. در مقابل، ژاپن به دلیل موقعیت جغرافیایی خاص خود، اغلب به‌صورت مستقل عمل می‌کرد و ارتباطات محدودی با چین و سایر همسایگان خود داشت. نظم سنتی منطقه تا قرن نوزدهم پابرجا بود، اما با ورود قدرت‌های غربی تحولات بنیادینی در ساختار قدرت منطقه‌ای به وجود آمد. دو جنگ جهانی و به‌طور خاص جنگ دوم و پیامدهای آن‌ها، نظم منطقه‌ای شرق آسیا را به‌شدت دگرگون ساختند. اشغال چین توسط ژاپن (۱۹۳۷-۱۹۴۵)، جنگ داخلی چین (۱۹۴۵-۱۹۴۹)، پایان اشغال ژاپن و بازسازی آن، تقسیم کره و جنگ کره (۱۹۵۰-۱۹۵۳) تأثیر جنگ سرد ازجمله مهم‌ترین تحولات مرتبط با تکوین نظم امنیتی در این منطقه بودند. تشدید حضور آمریکا در منطقه و تقویت موقعیت کمونیست‌ها پیامد این تحولات بود (Ovary, 2014:78; Cummings, Lynch, 2005:134, 2011:92). در تلاش برای مدیریت وضع جدید، ایالات متحده ضمن تجهیز و توانمندسازی ژاپن و نهادهای ساز نظام دموکراتیک در این کشور، نمونه‌ای اولیه از سیاست احاله مسئولیت را پیاده‌سازی کرد؛ به‌طوری که کنترل راهبردی همچنان در دست آمریکا باقی ماند (Cordesman, 2020:22-24). بر همین منوال نیز ابتدا با استقرار نیرو در شبه جزیره کره و سپس تقویت توان نظامی و حمایت دیپلماتیک سیری از راهبردهای امنیتی بازدارندگی، موازنه قدرت تا احاله مسئولیت را به اجرا در آورد. در مجموع، نظم منطقه‌ای شرق آسیا از یک ساختار سنتی و فرهنگی تحت رهبری چین و ژاپن به نظامی پیچیده‌تر و چندلایه در قرن بیستم تبدیل شد؛ نظامی که متأثر از مداخله قدرت‌های فرامنطقه‌ای و پیامدهای جنگ‌های جهانی و جنگ سرد است. تحولات تاریخی فوق این امکان را فراهم می‌کنند تا نشان دهیم چگونه ایالات متحده با استفاده از احاله مسئولیت، در چارچوب یک سیاست استراتژیک منسجم، توانسته بار امنیتی منطقه را به متحدان خود منتقل کند و همزمان کنترل راهبردی خود را نیز حفظ کند.

۴. الزام‌های ایالات متحده در اجرای نظام احاله مسئولیت

اجرای نظام احاله مسئولیت در منطقه شرق آسیا نیازمند رعایت و توجه به مجموعه‌ای از الزام‌هایی است که در سطوح مختلف ملی، منطقه‌ای و جهانی قابل بررسی هستند. ایالات متحده به‌عنوان بازیگر اصلی

در این فرآیند مسئولیت‌هایی بر عهده دارد که باید در راستای تأمین امنیت و نظم منطقه‌ای به دقت و با در نظر گرفتن ملاحظات مختلف عملیاتی شوند. این الزام‌ها نه تنها آثار مستقیم بر روابط ایالات متحده با کشورهای شرق آسیا دارند بلکه به طور غیرمستقیم بر سیاست‌های امنیتی و استراتژیک جهانی نیز تأثیر می‌گذارند.

۴-۱- الزام‌های ملی

بدون شک الزام‌های ایالات متحده در سطح داخلی تأثیر بسزایی در اتخاذ رویکرد احاله مسئولیت از جانب این کشور در خصوص مهار چین داشته است. این الزام‌ها در سه حوزه سیاسی، اقتصادی و نظامی مورد واکاوی قرار گرفته است.

۴-۱-۱- حوزه سیاسی

-**قطب‌بندی سیاسی و اختلاف‌های حزبی:** آمریکا در دو دهه اخیر به شدت دچار قطب‌بندی سیاسی داخلی شده است. این اختلاف‌های بین دموکرات‌ها و جمهوری خواهان باعث شده که سیاست خارجی و به خصوص تعهدات نظامی در خارج از کشور به موضوعی بسیار حساس و پرمناقشه تبدیل شود. هر حزب سعی دارد تا رویکردی را پیش ببرد که برای پایه رأی‌دهندگان خود جذاب باشد. از همین رو، تعهدات نظامی گسترده و حضور مستقیم در شرق آسیا به عنوان بار مالی و سیاسی سنگینی تلقی می‌شود که هیچ حزبی تمایل ندارد آن را به طور کامل بر عهده بگیرد.

با روی کار آمدن «دونالد ترامپ»^۱ به عنوان یک شخصیت غیرسنتی و پوپولیست از حزب جمهوری خواه موجب شد تا با بیان شعارهایی مانند «اول آمریکا» و انتقاد شدید از هزینه‌های نظامی خارجی، نگرش تازه‌ای به سیاست خارجی آمریکا ارائه دهد. او معتقد بود که آمریکا برای دهه‌ها بیش از حد در تعهدات جهانی سرمایه‌گذاری کرده و متحدان اروپایی و آسیایی نیز به اندازه کافی در تأمین امنیت نقش ایفا نکرده‌اند. ترامپ به شکل جدی بر رویکرد احاله مسئولیت تأکید کرد و به بازتعریف این استراتژی پرداخت؛ او از متحدان ایالات متحده در شرق آسیا (ژاپن، کره جنوبی، استرالیا و دیگران) خواست که هزینه‌های نظامی خود را افزایش دهند تا آمریکا بتواند بار نظامی مستقیم خود را کاهش دهد. به بیان دیگر، ترامپ یک استراتژی رسمی‌تر و ملموس‌تر از احاله مسئولیت را پی گرفت که اساساً بر این فرض استوار بود که ایالات متحده دیگر نمی‌تواند یا تمایل ندارد بار هزینه‌های دفاعی منطقه را به تنهایی بر دوش

^۱ Donald Trump

بکشد و باید متحدان منطقه‌ای سهم بیشتری را در این حوزه متحمل شوند. ترامپ حتی تهدید به خروج نیروهای نظامی آمریکا از برخی پایگاه‌های استراتژیک شرق آسیا کرد که نشان‌دهنده شدت رویکرد وی در کاهش حضور مستقیم بود (Borg, 2024:130-135).

افزون بر این، یکی از ویژگی‌های شاخص سیاست ترامپ، استفاده از چین به عنوان یک «دشمن خارجی» برای جلب حمایت سیاسی داخلی بود. ترامپ در میانه رقابت‌های سیاسی داخلی، چین را به عنوان نماد تهدید برای اقتصاد و امنیت آمریکا معرفی و با این حربه تلاش کرد تا افکار عمومی را حول سیاست‌های خود متحد کند. این روش باعث شد که سیاست خارجی در قبال چین تا حدی تبدیل به یک ابزار تبلیغاتی برای تقویت جایگاه سیاسی ترامپ شود و به همین دلیل، فشار بر چین افزایش یافت اما در عین حال تمایل ترامپ به کاهش تعهدات مستقیم نظامی باعث شد استراتژی احاله مسئولیت تشدید شود. در نتیجه، چین به جای اینکه صرفاً یک رقیب بین‌المللی باشد در سیاست داخلی آمریکا به یک موضوع پرتنش و ابزاری برای جذب رأی تبدیل شد (Shi, 2023:78-80). رویکرد ترامپ در کاهش حضور مستقیم و افزایش بار نظامی متحدان منطقه‌ای به طور موقت هزینه‌ها را کاهش داد اما نگرانی‌هایی در میان کشورهای شرق آسیا ایجاد کرد که آیا آمریکا همچنان تعهدات خود را حفظ خواهد کرد یا نه؛ این نگرانی‌ها باعث شده است تا برخی کشورها به دنبال راهکارهای متنوع‌تری مانند تقویت روابط با چین یا افزایش توان دفاعی مستقل خود باشند.

-افکار عمومی: ترامپ با کمک رسانه‌های نزدیک به خود و بهره‌گیری از فضای سیاسی قطبی‌شده، توانسته نگرش منفی افکار عمومی نسبت به چین را افزایش دهد. این تغییر نگرش باعث شد که مطالبه عمومی برای مواجهه سخت‌گیرانه با چین بیشتر شود، اما در عین حال، فشار بر دولت برای کاهش هزینه‌های نظامی مستقیم نیز شدت گرفت. افکار عمومی آمریکا نسبت به حفظ نیروهای نظامی در خارج از کشور به‌ویژه در مناطق دور از آمریکا (مانند شرق آسیا) مخالف بوده و ترجیح می‌دهد این هزینه‌ها کاهش یابد یا به متحدان واگذار شود. این ترکیب فشارها باعث شد سیاستمداران، از جمله ترامپ، استراتژی احاله مسئولیت را تشدید کنند (Pew Research Center, 2023).

۲-۴. حوزه اقتصادی

-فشار بودجه‌ای و محدودیت‌های مالی دولت آمریکا: ایالات متحده از دهه‌ها پیشین دارای بزرگ‌ترین بودجه نظامی جهان بوده است و عواملی چون فشارهای اقتصادی و مالی داخلی به‌ویژه از دهه ۲۰۱۰ به

بعد، چالش‌های جدی برای ادامه حضور مستقیم نظامی در مناطق دوردست ایجاد کرده است. این عوامل عبارتند از ۱. افزایش بدهی ملی و کسری بودجه؛ بدهی ملی آمریکا در سال ۲۰۲۴ به بیش از ۳۲ تریلیون دلار رسیده است که فشار زیادی بر بودجه دولت وارد می‌کند و کسری بودجه سالانه هم با افزایش هزینه‌های نظامی و برنامه‌های اجتماعی، محدودیت‌های مالی ایجاد کرده است؛ ۲. فشار کنگره و جامعه برای کنترل هزینه‌ها؛ در شرایطی که برخی جناح‌های سیاسی آمریکا به شدت بر کنترل هزینه‌های دولت تأکید دارند، هزینه‌های بالای استقرار نیرو در مناطق خارجی باعث مخالفت‌هایی شده است و ۳. هزینه بالای حضور نظامی؛ هزینه‌های مرتبط با نیروی انسانی، نگهداری تجهیزات، لجستیک و تأمین پایگاه‌ها در منطقه اقیانوس هند-آرام و شرق آسیا بسیار بالا است، بنابراین دولت‌ها به دنبال راه‌هایی برای کاهش این هزینه‌ها بودند که استراتژی احاله مسئولیت را در دستورکار قرار دادند؛ یعنی به جای استقرار گسترده نیروهای آمریکایی، بار را بر دوش متحدان منطقه ای گذاشتند. این فشارها از دوره «باراک اوباما» (۲۰۰۹-۲۰۱۷) به شدت آشکار شدند؛ زمانی که ایالات متحده در حال کاهش حضور نظامی در عراق و افغانستان بود و به دنبال راه‌هایی بود تا هزینه‌های نظامی را کاهش دهد. همچنین در دوره نخست دونالد ترامپ (۲۰۱۷-۲۰۲۱) نیز این روند ادامه داشت، چون او به شدت از هزینه‌های نظامی خارجی انتقاد می‌کرد و تمایل داشت که ایالات متحده کمتر در جنگ‌های خارجی مداخله کند (Congressional Budget Office, 2021: 22).

-اولویت‌بندی منابع برای توسعه داخلی و فناوری: آمریکا با افزایش نیاز به سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های داخلی، آموزش، بهداشت و توسعه فناوری‌های نوین روبرو است. زیرساخت‌های این کشور فرسوده شده و گزارش‌ها نشان می‌دهد که آمریکا نیاز شدیدی به سرمایه‌گذاری میلیارد دلاری برای نوسازی زیرساخت‌های حمل‌ونقل، انرژی و ارتباطات دارد. افزون بر این، ظهور چین به عنوان رقیب جدی در زمینه فناوری (نیمه‌رساناها، هوش مصنوعی، انرژی پاک)، ایالات متحده را ملزم ساخته است تا به منظور رقابت در فناوری‌های پیشرفته بودجه قابل توجهی را برای تحقیق و توسعه اختصاص دهد. در این راستا، استراتژی احاله مسئولیت به آمریکا این امکان را می‌دهد که بدون از دست دادن نفوذ سیاسی و نظامی در منطقه، منابع مالی خود را برای توسعه داخلی حفظ کند. این اولویت در دوره جو بایدن با طرح‌هایی مانند «بسته زیرساختی ۱.۲ تریلیون دلاری» و تأکید بر سرمایه‌گذاری در فناوری و اقتصاد داخلی بیشتر مطرح شد (White House, 2021:14, National Security Commission on Artificial Intelligence, 2021: 9).

- کاهش توان اقتصادی نسبت به نیازهای جهانی و رقابت با چین: اگرچه آمریکا بزرگ‌ترین اقتصاد جهان است، اما رشد اقتصادی چین و دیگر اقتصادهای نوظهور باعث فشار بیشتر بر منابع اقتصادی آمریکا شده است. رشد اقتصادی آمریکا در سال‌های اخیر پایین‌تر از متوسط دهه‌های قبل بوده و این موضوع افزون بر کُند کردن رشد اقتصادی این کشور، محدودیت منابع را افزایش داده است. در این راستا، ایالات متحده ملزم است منابع مالی را به گونه‌ای تخصیص دهد که بتواند که افزون بر حوزه نظامی، در حوزه‌های اقتصادی و فناوری نیز با چین رقابت کند. این وضعیت موجب شده است تا ایالات متحده راه‌حلی در جهت حفظ نفوذ خود و کاهش فشارهای مالی داخلی پیدا کند. از دوره اوباما به بعد، با افزایش رشد اقتصادی چین این چالش به شدت احساس شده و در دو دوره ترامپ و بایدن نیز ادامه یافته است (Friedberg, 2021: 88).

۳-۱-۴. حوزه نظامی

- هزینه‌های بالای حضور نظامی در خارج و کاهش توان رزمی: آمریکا به‌عنوان بزرگ‌ترین قدرت نظامی جهان، از سال‌ها پیش درگیر هزینه‌های بالای حضور نظامی در نقاط مختلف جهان بوده است. این هزینه‌ها به خصوص در خاورمیانه (جنگ‌های عراق و افغانستان) و اقیانوس هند-آرام (حضور در برابر چین) به شدت افزایش یافته است. هزینه‌های عملیاتی از جمله نگهداری پایگاه‌ها، هزینه‌های لجستیک، نیروی انسانی و تجهیزات، آمریکا را مجبور کرده به دنبال راهکارهایی باشد که این هزینه‌ها را کاهش دهد (Gordon, 2019:112, Bacevich, 2013: 90).

- پذیرش ضرورت کاهش درگیری‌های نظامی مستقیم: یکی دیگر از دلایل استراتژی احاله مسئولیت، کمبود ظرفیت در مواجهه با تهدیدات متعدد جهانی است. آمریکا در دهه‌های اخیر درگیر جنگ‌های طولانی در عراق و افغانستان بوده و این جنگ‌ها برای جامعه آمریکایی هزینه‌های انسانی، اقتصادی و سیاسی سنگینی داشته است. علاوه بر این، جنگ‌ها منجر به بحران‌های داخلی مانند افزایش هزینه‌های درمانی برای سربازان و بازنشستگان شد. آمریکا همچنین متوجه شده که درگیری‌های مستقیم نظامی در برابر قدرت‌های نوظهور مانند چین، نه تنها هزینه‌های بالایی دارد، بلکه می‌تواند منجر به جنگ‌های طولانی و پیچیده‌ای شود که به نفوذ ایالات متحده در منطقه آسیب می‌زند. ضمن در نظر داشتن شرایط مذکور، ایالات متحده ترجیح داده است از استراتژی‌هایی استفاده کند که نیروهای خود را درگیر مناقشات سنگین نکند و در عوض مسئولیت‌های نظامی را به متحدان واگذار کند (GAO, 2020: 29).

-استراتژی ائتلاف‌های جهانی و تقسیم مسئولیت‌های دفاعی: یکی از دلایل عمده برای انتخاب استراتژی احاله مسئولیت، تقویت و استفاده از ائتلاف‌های نظامی و اقتصادی برای مقابله با چین است. ایالات متحده برای مهار چین، از ائتلاف‌های استراتژیک خود مانند اتحادیه ناتو، کشورهای آسیای شرقی و اقیانوسیه استفاده می‌کند. در این استراتژی، آمریکا بار دفاعی را با متحدانش تقسیم می‌کند، به گونه‌ای که این متحدان هزینه‌ها و مسئولیت‌های نظامی را به‌طور مشترک به دوش بکشند. ایالات متحده به‌ویژه در دوران ریاست‌جمهوری اوباما (۲۰۱۱-۲۰۱۷) به ایجاد ائتلاف‌های جهانی جهت مقابله با چین تمرکز کرده است. در این دوران، ائتلاف‌های نظامی با کشورهای آسیای شرقی به‌ویژه استرالیا، ژاپن و کره جنوبی تقویت شد. هدف از این ائتلاف‌ها کاهش نیاز به حضور نظامی مستقیم و تمرکز بر توان دفاعی مشترک بود (Clarke & Alexander. 2018: 92).

با توجه به چالش‌های داخلی ایالات متحده، الزام‌های منطقه‌ای این کشور نیز برای حفظ جایگاه در رقابت با چین و سایر قدرت‌های جهانی شایان توجه است. این الزام‌های منطقه‌ای که هم‌زمان با فشارهای داخلی در حوزه‌های اقتصادی، سیاسی و نظامی شکل می‌گیرند، بر رویکردهای سیاست خارجی ایالات متحده به‌ویژه در منطقه شرق آسیا تأثیر مستقیم دارند.

۲-۴. الزام‌های منطقه‌ای

در ادامه مباحث مربوط به به‌کارگیری استراتژی «احاله مسئولیت» در سیاست خارجی ایالات متحده، الزام‌های منطقه‌ای نیز حائز اهمیت است؛ الزام‌هایی که برخلاف عوامل داخلی، از ویژگی‌های خاص جغرافیایی، امنیتی، سیاسی و قدرت‌یابی بازیگران منطقه‌ای شرق آسیا نشأت گرفته‌اند.

۱-۲-۴. قدرت‌گیری چین و رقابت اقتصادی و نظامی با این کشور

چین به‌عنوان بزرگ‌ترین چالش ایالات متحده در شرق آسیا شناخته می‌شود. قدرت‌گیری اقتصادی و نظامی چین به‌ویژه در زمینه‌های دفاعی، فناوری و نفوذ سیاسی در منطقه موجب شده است که ایالات متحده به دنبال کاهش هزینه‌های نظامی و کاهش درگیری‌های مستقیم خود با این کشور باشد و در عوض به کشورهای هم‌پیمان خود فشار می‌آورد تا بخش بیشتری از مسئولیت‌های دفاعی و امنیتی را بر عهده بگیرند. برای ایالات متحده، رقابت با چین در زمینه‌هایی مانند نیمه‌رساناها، هوش مصنوعی و انرژی‌های پاک از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است لذا این کشور قادر نیست تمام منابع خود را صرف رقابت اقتصادی با چین کند؛ بنابراین از استراتژی احاله مسئولیت برای تقویت توان نظامی و اقتصادی

متحدها منطقه‌ای در برابر تهدیدات چین بهره جسته است (Friedberg, 2021: 88). افزون بر قدرت اقتصادی، این کشور قدرت نظامی خود را نیز در مناطق حساس شرق آسیا مانند دریای چین جنوبی و تایوان، به‌طور فزاینده‌ای گسترش داده است و ایالات متحده به تنهایی توانایی مقابله با آن را ندارد؛ در این راستا، واشینگتن در صدد است تا با به‌کارگیری راهبرد احاله مسئولیت، بر مسئولیت کشورهای منطقه مانند ژاپن، کره جنوبی و استرالیا در این زمینه‌ها بیفزاید و از این طریق هزینه‌های نظامی خود را کاهش دهد (Snyder, 2021: 58).

۲-۲-۴. اهمیت استراتژیک منطقه شرق آسیا

منطقه شرق آسیا به‌ویژه در زمینه‌های اقتصادی و نظامی برای ایالات متحده از اهمیت بالایی برخوردار بوده است. در این منطقه، ایالات متحده از طریق همکاری با اتحادیه‌ها و کشورهای هم‌پیمان خود، قصد دارد تا قدرت‌های رقیب همچون چین را مهار و امنیت و ثبات را در این منطقه حفظ کند. از بُعد اقتصادی، کشورهای آسیای شرقی به‌ویژه ژاپن، کره جنوبی، تایوان و سنگاپور برای ایالات متحده از اهمیت اقتصادی ویژه‌ای برخوردارند. این کشورها نه تنها شرکای تجاری بزرگ ایالات متحده هستند، بلکه در مسیر مقابله با چین نیز می‌توانند نقش محوری ایفا کنند. ایالات متحده به دنبال این است که مسئولیت‌های دفاعی و امنیتی را به این کشورها واگذار کند تا خود بتواند منابع مالی بیشتری را صرف تقویت رقابت اقتصادی با چین کند (Bacevich, 2013: 90). از نظر تجاری دریای چین جنوبی و تنگه تایوان به‌عنوان مسیرهای تجاری استراتژیک برای انتقال کالاهای حیاتی به ایالات متحده اهمیت ویژه‌ای دارند. ایالات متحده تمایل دارد تا این مناطق از لحاظ امنیتی تحت کنترل متحدها منطقه‌ای باشد و نه تنها از ریسک‌های مربوط به چین جلوگیری کند، بلکه دسترسی آزاد به این مسیرهای آبی را حفظ کند. این موضوع فشار بیشتری را بر کشورهای منطقه وارد می‌آورد که در قالب استراتژی احاله مسئولیت، مسئولیت حفظ این امنیت را بر عهده گیرند (Clarke & Alexander, 2018: 92).

۳-۲-۴. نقش و تحولات در سازمان‌های منطقه‌ای

در منطقه شرق آسیا، سازمان‌های منطقه‌ای و ائتلاف‌های بین‌المللی نقش مهمی در تحقق استراتژی احاله مسئولیت ایالات متحده دارند. واشینگتن به دنبال تقویت همکاری‌های چندجانبه در قالب این سازمان‌ها و ائتلاف‌هاست تا از این طریق، فشارهای نظامی و امنیتی را بین متحدها تقسیم کند. مهم‌ترین آن‌ها عبارت است از:

-آسه آن (ASEAN) و ائتلاف‌های امنیتی منطقه‌ای: ایالات متحده از طریق تقویت روابط با سازمان‌هایی مانند آسه آن، کشورهای آسیای شرقی را تشویق می‌کند تا در مقابله با تهدیدات چین، مسئولیت‌های بیشتری به عهده بگیرند. این سازمان به‌ویژه در زمینه امنیت دریایی و پیشبرد گفتگوهای دیپلماتیک با چین اهمیت دارد. ایالات متحده از این طریق می‌تواند برخی از چالش‌های امنیتی خود را به کشورهای منطقه‌ای واگذار کند (GAO, 2020: 29).

-اتحادیه‌های دوجانبه با کشورهایمانند ژاپن و کره جنوبی: ایالات متحده همچنین روابط دوجانبه خود با کشورهای شرق آسیا مانند ژاپن، کره جنوبی و استرالیا را تقویت کرده است تا بار دفاعی و امنیتی چین را به این کشورها منتقل کند. این اتحادیه‌ها به ایالات متحده این امکان را می‌دهند که از پشتیبانی نظامی و اقتصادی متحدان منطقه‌ای خود بهره‌برداری کند و درعین حال هزینه‌های خود را کاهش دهد (Borg, 2024: 130-135).

۴-۲-۴. تغییرات در سیاست‌های داخلی کشورهای منطقه

نقش کشورهای منطقه در پیاده‌سازی استراتژی احاله مسئولیت ایالات متحده نیز در وضعیت منطقه‌ای بسیار مؤثر است. برخی کشورهای منطقه مانند ژاپن و کره جنوبی آماده‌اند تا بیشتر مسئولیت‌های امنیتی و دفاعی خود را در مقابل تهدیدات چین تقبل کنند.

در زمینه توانمندی‌های دفاعی کشورها، کشورهای منطقه‌ای مانند ژاپن، کره جنوبی و تایوان به‌طور فزاینده‌ای توانمندی‌های دفاعی خود را به‌ویژه در زمینه‌های دفاع ضد موشکی، دریایی و فضا تقویت کرده‌اند. ایالات متحده از این تغییرات استقبال می‌کند، زیرا می‌تواند هزینه‌های نظامی خود را کاهش دهد و درعین حال از قدرت نظامی این کشورها بهره‌برداری کند (Goldstein, 2020: 90). همچنین، کشورهایی مانند ژاپن و استرالیا به‌طور فزاینده‌ای در حال تقویت سیاست‌های دفاعی مستقل خود هستند تا در برابر تهدیدات چین آمادگی بیشتری داشته باشند. ایالات متحده از این سیاست‌ها به‌عنوان بخشی از استراتژی احاله مسئولیت استفاده می‌کند. افزون بر عوامل داخلی و منطقه‌ای، روندهای جهانی نیز نقش مهمی در شکل‌گیری سیاست احاله مسئولیت آمریکا دارند. تحول در نظم بین‌الملل، ظهور قدرت‌های رقیب و افزایش کارایی نهادهای جهانی از جمله عواملی هستند که ایالات متحده را به تجدیدنظر در نقش سنتی خود وادار کرده‌اند.

۳-۴. الزام‌های جهانی

در سطح جهانی، ایالات متحده با محیطی روبه‌روست که چندجانبه‌گرایی، وابستگی متقابل و رقابت قدرت‌های نوظهور بیش‌ازپیش برجسته شده‌اند. در چنین شرایطی آمریکا ناچار است برای حفظ موقعیت خود و مقابله با نفوذ فزاینده چین، بخشی از بار مسئولیت را به سایر بازیگران بین‌المللی منتقل کند. این الزام‌های جهانی، برخاسته از ضرورت همراه‌سازی متحدان، حفظ مشروعیت بین‌المللی و مدیریت منابع محدود در مواجهه با چالشی فراتر از توان یک‌جانبه است.

۳-۴-۱. گذار از جهان تک‌قطبی به جهان چندقطبی

پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، ایالات متحده به عنوان تنها قدرتی در سطح جهان شناخته می‌شود که در نظامی تقریباً تک‌قطبی دارای تسلطی بی‌رقیب در حوزه‌های سیاسی، اقتصادی و نظامی بود. این دوران به ایالات متحده اجازه داد تا سیاست‌های تهاجمی و حضور نظامی گسترده در سرتاسر جهان را دنبال کند (Kaplan, 2013; 45). با این حال، ظهور بازیگران جدیدی نظیر چین، روسیه، هند و اتحادیه اروپا، به تدریج ساختار قدرت جهانی را از تک‌قطبی به چندقطبی تبدیل کرد. این تغییر بنیادین به آمریکا نشان داد که دیگر قادر نیست بدون رقیب و به شکل مستقیم بر همه مناطق تأثیر بگذارد و ناچار باید استراتژی خود را بازنگری کند. در این راستا ایالات متحده با توجه به محدودیت‌های منابع مالی و سیاسی، به جای حضور دائمی و گسترده نظامی، راهبرد احاله مسئولیت را در دستور کار قرار داد و درصدد برآمد تا از این طریق بار حفظ توازن قدرت را بر دوش قدرت‌های نوظهور مذکور گذارد. این رویکرد به آمریکا اجازه می‌دهد که همچنان نفوذ جهانی خود را با کاهش هزینه‌ها و خطرات مداخلات مستقیم حفظ کند. افزون بر این، احاله مسئولیت به افزایش رقابت‌های ساختاری میان قدرت‌ها انجامیده و ایالات متحده را وادار کرده تا سیاست‌های خود را بر اساس حفظ توازن و مدیریت هوشمندانه تهدیدات تنظیم کند و در نهایت این رویکرد منجر به تمرکز بر نقش تسهیل‌گر و پشتوانه مالی-نظامی متحدان می‌شود، نه بازیگری مستقیم ایالات متحده و پیش‌قدمی در همه بحران‌های بین‌المللی که تبعاً به افزایش هزینه‌ها منجر خواهد شد (Walt, 2023: 12-15).

۳-۴-۲. رقابت برای حفظ توازن قدرت در مناطق کلیدی

ایالات متحده در نظام بین‌الملل به شدت نگران ظهور یک هژمون جدید در مناطق حیاتی به‌ویژه شرق آسیا است؛ منطقه‌ای که چین در آن در حال تقویت قدرت اقتصادی و نظامی خود است. از منظر

مفروضات رئالیسم، حفظ توازن قدرت در این مناطق کلیدی برای جلوگیری از تسلط یک قدرت منفرد، شرط اساسی امنیت ملی ایالات متحده و حفظ برتری این کشور است. به دلیل هزینه‌های بالای حضور نظامی مستقیم، واشنگتن ترجیح می‌دهد به جای صرف منابع هنگفت، از ظرفیت متحدان خود در منطقه بهره‌برد؛ در این راستا استراتژی احاله مسئولیت را در دستور کار قرار داده است که شامل تقویت پیمان‌های امنیتی با کشورهایی مانند ژاپن، کره جنوبی، استرالیا و هند می‌شود و از این طریق بازیگران می‌توانند در مقابل نفوذ روزافزون چین مقاومت کنند. این نوع توزیع بار امنیتی، موجب کاهش خطر درگیری مستقیم ایالات متحده با چین و کاهش هزینه‌های نظامی می‌شود. به علاوه، تقویت این بلوک‌های منطقه‌ای منجر به ایجاد یک شبکه امنیتی چندجانبه می‌شود که می‌تواند در بلندمدت مانع از تبدیل شدن چین به هژمون منطقه شود. بنابراین، راهبرد احاله مسئولیت برای ایالات متحده ابزاری استراتژیک است که در آن واشنگتن نقش «فرمانده پشت صحنه» را ایفا می‌کند و اجازه می‌دهد بازیگران محلی و منطقه‌ای نقش اصلی مهار چین را بر عهده بگیرند. این رویکرد باعث افزایش پایداری منطقه‌ای، کاهش فشارهای سیاسی داخلی در ایالات متحده و بهینه‌سازی تخصیص منابع نظامی می‌شود (Waltz, 1979: 118).

۳-۳-۴. هزینه‌های بالای مداخلات نظامی و بحران‌های اقتصادی داخلی

تجارب مداخلات نظامی آمریکا در عراق و افغانستان نشان داد که درگیری‌های نظامی مستقیم، نه تنها بسیار پرهزینه و فرسایشی هستند، بلکه دستاوردهای استراتژیک محدودی برای واشنگتن به همراه دارند. این جنگ‌ها موجب فرسودگی منابع مالی، تلفات گسترده انسانی و کاهش محبوبیت ایالات متحده در صحنه بین‌المللی شدند. از سوی دیگر، بحران مالی جهانی ۲۰۰۸ و مشکلات اقتصادی داخلی، فشار زیادی بر بودجه دفاعی این کشور وارد کرد و اولویت سیاست‌گذاران را به سمت مسائل داخلی سوق داد. در نتیجه، ایالات متحده به این نتیجه رسید که ادامه سیاست‌های مداخلات نظامی مستقیم و گسترده، پایدار نیست و باید راهبردهایی را در دستور کار قرار دهد که افزون بر کاهش هزینه‌ها و خطرات، بتواند به این کشور کمک کند تا منابع خود را برای تقویت فناوری، اقتصاد و سیاست‌های دیپلماتیک متمرکز کند و از ورود به تنش‌های نظامی پرهزینه پرهیز کند (Biles, 2013: 5).

۴-۳-۴. وابستگی متقابل اقتصادی و ضرورت همکاری با چین

در ساختار کنونی نظام بین‌الملل، اقتصادها به شکل پیچیده‌ای به هم پیوسته‌اند و چین و ایالات متحده نقش کلیدی در این نظام دارند. اقتصاد چین به عنوان دومین اقتصاد بزرگ جهان، بخش عمده‌ای از

زنجیره تأمین جهانی را در اختیار دارد و بازار عظیم آن برای شرکت‌های آمریکایی و جهانی اهمیت زیادی دارد. این وابستگی متقابل اقتصادی موجب شده که واشنگتن نتواند در برابر چین رویکردی صرفاً تقابلی و نظامی اتخاذ کند، زیرا هرگونه برخورد سختگیرانه یا مداخله نظامی می‌تواند به فروپاشی زنجیره‌های تأمین، ایجاد اختلال در بازارهای جهانی و آسیب به اقتصاد ایالات متحده منجر شود. از این رو، ایالات متحده سعی دارد با حفظ کانال‌های همکاری اقتصادی و مدیریت هوشمندانه رقابت، از تنش‌های نظامی مستقیم پرهیز کند و همزمان با ابزارهای اقتصادی، تحریم‌های هدفمند و همکاری چندجانبه، رقابت خود با چین را ادامه دهد (IMF, 2023: 2-3, OECD, 2025: 5).

۴-۳-۵. تغییر در اولویت‌های استراتژیک ایالات متحده

تغییرات ساختاری در داخل آمریکا نیز به شدت بر تغییر رویکردهای استراتژیک اثر گذاشته است. افزایش نابرابری اقتصادی، چالش‌های مربوط به بهداشت عمومی (مثل پاندمی کرونا)، فشارهای زیست‌محیطی و قطب‌بندی‌های سیاسی داخلی باعث شده‌اند که دولت آمریکا نتواند مانند گذشته منابع نامحدودی برای فعالیت‌های جهانی اختصاص دهد. از این رو، واشنگتن اولویت‌های خود را بازتعریف کرده و سیاست‌هایی را دنبال می‌کند که تمرکز اصلی بر تقویت توان داخلی، فناوری، اقتصاد و امنیت سایبری است. استراتژی احاله مسئولیت در این چارچوب، فرصتی برای ایالات متحده فراهم می‌کند تا با کمترین هزینه و خطر، همچنان تأثیرگذار باشد و از منابع خود به شکل بهینه بهره‌برد. در این رویکرد، ایالات متحده با کاهش مداخلات نظامی مستقیم، افزایش همکاری‌های چندجانبه و توسعه دیپلماسی اقتصادی، سعی دارد تعادل مناسبی میان اولویت‌های داخلی و فشارهای خارجی برقرار کند (Sullivan, 2023: 3-4). در مجموع، احاله مسئولیت به سیاستی راهبردی تبدیل شده که به ایالات متحده این امکان را می‌دهد تا با مدیریت هوشمندانه رقابت‌های منطقه‌ای، نفوذ جهانی خود را حفظ کند. در این راستا درک بسترهای سیاسی، اقتصادی و اجتماعی نظام احاله مسئولیت، کلید درک توانمندی و چالش‌های اجرای آن است.

۵. بسترهای اجرای نظام احاله مسئولیت

نظام احاله مسئولیت به‌عنوان یکی از ابزارهای سیاست خارجی ایالات متحده، زمانی قابلیت اجرا و اثربخشی پیدا می‌کند که بسترهای لازم برای آن در سطوح مختلف مهیا باشد. این بسترها نه تنها به توانمندی‌های درونی ایالات متحده مربوط می‌شوند، بلکه به شکل گسترده‌تری به ظرفیت‌ها و آمادگی

دیگر بازیگران بین‌المللی نیز وابسته‌اند. در این میان، دو سطح کلیدی قابل بررسی است؛ سطح نخست، بستر دولت‌هاست که به زمینه‌های سیاسی، امنیتی، اقتصادی و روابط دوجانبه میان ایالات متحده و دیگر دولت‌ها می‌پردازد و سطح دوم، بستر نهادهای بین‌المللی و منطقه‌ای است که به مثابه سازوکارهای هماهنگ‌کننده و مشروعیت‌بخش، امکان سازمان‌دهی و تسهیم مسئولیت را برای ایالات متحده فراهم می‌کنند.

۵-۱. بستر دولت‌ها

در راهبرد احاله مسئولیت، دولت‌ها به‌عنوان بازیگران مستقل و دارای منافع خاص، نقشی تعیین‌کننده در میزان موفقیت یا ناکامی این سیاست ایفا می‌کنند. ایالات متحده، برای کاهش هزینه‌های سیاسی، اقتصادی و امنیتی ناشی از مهار قدرت‌یابی چین ملزم است برخی از مسئولیت‌ها را به کشورهای منتقل کند که از نظر ژئوپلیتیک، نظامی یا اقتصادی قادر به ایفای نقش فعال در این مسیر هستند. لذا احاله مسئولیت صرفاً یک تصمیم سیاسی از سوی واشنگتن نیست؛ بلکه نیازمند هم‌پوشانی زمینه‌ها، منافع و اراده سیاسی در سطح دولت‌های هدف است.

۵-۱-۱. تهدید پنداری دولت‌ها از چین

دولت‌هایی که به‌طور مستقیم با چالش‌های ناشی از سیاست‌های تهاجمی چین مواجه‌اند -مانند کشورهای حوزه ایندوپاسیفیک نظیر ژاپن، استرالیا، هند و برخی کشورهای آسیای جنوب شرقی- عموماً آمادگی بیشتری برای مشارکت در ائتلاف‌های منطقه‌ای و بین‌المللی با محوریت ایالات متحده دارند. در این کشورها، تهدید ناشی از توسعه‌طلبی دریایی، مداخلات اقتصادی یا فشارهای دیپلماتیک چین، زمینه ذهنی و سیاسی لازم برای پذیرش بخشی از مسئولیت مشترک در مهار این قدرت را فراهم می‌آورد (Eikenberry, 2011: 19-22). ژاپن یکی از کشورهای کلیدی در منطقه شرق آسیا است که به‌طور فزاینده‌ای چین را یک تهدید راهبردی تلقی می‌کند، به‌ویژه در موضوعات مرتبط با دریای چین شرقی و تایوان که تنش‌های مکرر دریایی، مانورهای نظامی چین در اطراف جزایر مورد مناقشه (مانند سنکاکو/دیانویو) و نگرانی از تغییر توازن قوا در منطقه، توکیو را به سمت پذیرش مسئولیت‌های گسترده‌تر در چارچوب اتحاد خود با ایالات متحده سوق داده است. مشارکت ژاپن در گروه‌های امنیتی مانند کواد^۱ و افزایش بودجه دفاعی، نمونه‌هایی از هم‌راستایی در احاله مسئولیت هستند.

^۱. QUAD

۵-۱-۲. ظرفیت نظامی، نهادی و اقتصادی

ایالات متحده تنها می‌تواند مسئولیت‌هایی را به کشورهای و اگذار کند که از توان عملیاتی، منابع انسانی و زیرساخت‌های لازم برای ایفای نقش مؤثر برخوردار باشند. از این رو کشورهای عضو ناتو، شرکای راهبردی در آسیا و برخی اقتصادهای نوظهور نقش کلیدی در این فرآیند دارند. احاله مسئولیت در اینجا نه تنها یک ابزار تقلیل هزینه برای ایالات متحده، بلکه ابزاری برای افزایش هم‌افزایی و تقویت بازدارندگی جمعی محسوب می‌شود. هند به عنوان یک قدرت در حال ظهور و رقیب ژئوپلیتیک چین در جنوب آسیا، از توان بالقوه بالایی برای ایفای نقش در چارچوب احاله مسئولیت برخوردار است. همکاری‌های گسترده امنیتی بین هند و ایالات متحده از جمله در حوزه اطلاعاتی، نظامی و تمرین‌های مشترک نشانه‌ای از ظرفیت این کشور برای مشارکت در راهبرد مهار چین است (Keohane, 2001: 23-27). با این حال، هند در بسیاری از زمینه‌ها همچنان بر استقلال راهبردی خود تأکید دارد و نسبت به پذیرش نقش‌هایی که ممکن است به تقابل آشکار با چین منجر شود محتاطانه عمل می‌کند. این امر نشان می‌دهد که ظرفیت بالا الزاماً به مشارکت فعال منجر نمی‌شود مگر اینکه در چارچوب منافع راهبردی ملی همسو باشد.

۵-۱-۳. سطح وابستگی اقتصادی به چین

بسیاری از کشورهایی که ایالات متحده مایل به مشارکت دادن آن‌ها در این راهبرد است، دارای پیوندهای اقتصادی عمیقی با چین هستند. این وابستگی به‌ویژه در حوزه تجارت، سرمایه‌گذاری و زنجیره‌های تأمین می‌تواند تمایل این کشورها برای تقابل با چین را کاهش دهد یا آن‌ها را به سمت نوعی موازنه‌گری سوق دهد. بنابراین، آمریکا در تدوین سیاست احاله مسئولیت باید به حساسیت‌های این کشورها توجه کند و مشوق‌هایی را برای کاهش هزینه‌های احتمالی آن‌ها از مشارکت در این سیاست فراهم سازد. اتحادیه اروپا از یک سو به عنوان شریک سنتی ایالات متحده از اصول نظم بین‌الملل مبتنی بر قواعد حمایت می‌کند و نگرانی‌هایی نسبت به سیاست‌های اقتصادی و تکنولوژیک چین دارد. از سوی دیگر، چین دومین شریک تجاری اتحادیه اروپا است و بسیاری از کشورهای عضو به‌ویژه آلمان، فرانسه و ایتالیا دارای روابط اقتصادی گسترده‌ای با پکن هستند. این تعارض منافع سبب شده که اتحادیه اروپا در برخورد با چین رویکردی دوگانه داشته باشد؛ بدین صورت که در سطح بیانیه‌ها از نظم مبتنی بر قواعد حمایت کند، اما در عمل به دشواری وارد ائتلاف‌های سخت‌گیرانه امنیتی با ایالات متحده شود.

۴-۱-۵. سطح اعتماد و روابط دوجانبه با ایالات متحده

کشورهایی که روابط تاریخی، امنیتی و راهبردی نزدیکی با واشنگتن دارند، بیشتر مایل‌اند در چارچوب این سیاست ایفای نقش کنند. در مقابل، کشورهایی که نگاه انتقادی به مداخلات ایالات متحده دارند یا سابقه تنش با واشنگتن را تجربه کرده‌اند، ممکن است نسبت به پذیرش مسئولیت در چارچوب سیاست‌های ایالات متحده محتاطانه یا حتی مقاوم عمل کنند. استرالیا یکی از نزدیک‌ترین متحدان ایالات متحده در منطقه آسیا-پاسفیک است. عضویت در پیمان‌های امنیتی مانند آنزوس^۱، مشارکت فعال در ائتلاف‌های چندجانبه مانند کواد و تمایل به افزایش بودجه دفاعی برای مقابله با تهدیدات چین، همگی نشان از سطح بالایی اعتماد متقابل و هم‌راستایی راهبردی دارد. برخلاف برخی کشورهای اروپایی یا آسیای جنوبی، استرالیا با وجود وابستگی اقتصادی به چین، سیاست خارجی‌اش را بیشتر با واشنگتن هماهنگ می‌کند؛ زیرا اولویت‌های امنیتی و هویتی‌اش در تقابل با چین تعریف شده است.

بستر دولت‌ها در اجرای نظام احاله مسئولیت، بُعدی پیچیده و چندلایه از سیاست خارجی ایالات متحده است که به عوامل متنوعی چون ادراک تهدید، توانمندی‌های نهادی، وابستگی‌های اقتصادی و عمق روابط دوجانبه بستگی دارد. تحلیل‌های موردی مانند ژاپن، هند، اتحادیه اروپا و استرالیا نشان می‌دهند که رویکرد یکسان در قبال کشورها ممکن و مؤثر نیست. ایالات متحده ناگزیر است برای هر کشور مجموعه‌ای متفاوت از مسئولیت‌ها، مشوق‌ها و سطح انتظارات طراحی کند؛ زیرا تنها در چنین چارچوبی، احاله مسئولیت می‌تواند به ابزاری کارآمد برای مهار چین و حفظ توازن قدرت در نظام بین‌الملل تبدیل شود. افزون بر این ایالات متحده از بستر نهادی نیز در تحقق استراتژی خود بهره می‌برد که در مواردی با توجه به افزایش کارایی نهادها در نظام بین‌الملل فراتر از سطح کشورها حائز اهمیت است.

۲-۵. بستر نهادی

در ساختار نظام بین‌الملل فعلی، تعاملات بین‌المللی و روابط قدرت‌ها بیش‌ازپیش مبتنی بر ساختارها و نهادهای رسمی است. به‌ویژه در زمینه رقابت راهبردی میان آمریکا و چین، نهادهای منطقه‌ای و جهانی به‌عنوان بسترهای کلیدی برای هماهنگی، همکاری و احاله مسئولیت ایفای نقش می‌کنند. این نهادها ظرفیت ایجاد چارچوب‌های مشترک را فراهم می‌آورند تا کشورها و بازیگران مختلف بتوانند به صورت جمعی در مواجهه با چالش‌ها عمل کنند. در این راستا، تحلیل بسترهای نهادی در دو سطح منطقه‌ای و

^۱. ANZUS

جهانی شایان توجه است. بسترهای نهادی منطقه‌ای، به‌ویژه در شرق آسیا، نقش مهمی در ساماندهی همکاری‌های سیاسی، امنیتی و اقتصادی میان کشورهای منطقه ایفا می‌کنند. هم‌زمان، نهادهای جهانی ساختارهای فراملی و قانونی را برای مدیریت تعارضات و افزایش مشروعیت اقدامات بین‌المللی فراهم می‌کنند.

۱-۲-۵. نهادهای منطقه‌ای

کواد: گروه کواد ابتدا در سال ۲۰۰۷ با ابتکار ژاپن و همکاری هند، استرالیا و ایالات متحده تشکیل اما پس از مدتی به دلیل اختلافات سیاسی غیرفعال شد. از سال ۲۰۱۷ به واسطه افزایش نگرانی نسبت به اقدامات تهاجمی چین در دریای جنوبی چین، سرکوب‌های داخلی و تهدیدهای فزاینده علیه تایوان این گروه بار دیگر احیا شد. کواد اگرچه ساختار نهادی یا پیمانی رسمی ندارد اما به‌مثابه یک ائتلاف راهبردی، غیررسمی به صورت سالانه تشکیل جلسه می‌دهد و اهداف مشخصی را دنبال می‌کند. در این چهارچوب، مهم‌ترین حوزه‌های فعالیت کواد عبارت‌اند از: حفظ آزادی دریانوردی، مقابله با تهدیدات سایبری، کاهش وابستگی به فناوری چین مانند اینترنت نسل پنجم، همکاری در پروژه‌های زنجیره تأمین و ارائه کمک‌های توسعه‌ای در حوزه سلامت و زیرساخت به کشورهای آسیایی. آنچه کواد را برای سیاست مهار چین از دید ایالات متحده استراتژیک می‌سازد تقسیم مسئولیت منطقه‌ای در برابر چین است. ایالات متحده در تلاش است تا از طریق کواد، نقش خود را به‌عنوان تنها قدرت مهارکننده چین کاهش دهد و بخشی از این مسئولیت را به دیگر کشورهای قدرتمند منطقه نظیر هند و ژاپن منتقل کند (Grossman, 2021: 5). به طور اخص، ایالات متحده از هند می‌خواهد حضور فعال‌تری در اقیانوس هند و شرق آسیا داشته باشد؛ ژاپن نقش امنیتی بیشتری در غرب اقیانوس آرام ایفا کند و استرالیا در اقیانوس آرام جنوبی سد نفوذ چین شود. این تقسیم مسئولیت ضمن کاهش فشار عملیاتی بر ایالات متحده موجب شکل‌گیری جبهه‌ای چندجانبه و مشروع‌تر در برابر چین می‌شود (Medcalf, 2020: 142).

آکوس: پیمان آکوس در سال ۲۰۲۱ میان ایالات متحده، بریتانیا و استرالیا منعقد شد و نقطه عطفی در معماری امنیتی شرق آسیا محسوب می‌شود. اصلی‌ترین مؤلفه این پیمان، انتقال فناوری زیردریایی‌های هسته‌ای به استرالیاست که نه تنها ظرفیت بازدارندگی این کشور را به شدت افزایش می‌دهد بلکه نشان‌دهنده نوعی واگذاری «نقش پیش‌مرزی»^۱ از سوی آمریکا به یکی از متحدان کلیدی خود است.

^۱ Pre-border role

آکوس همچنین شامل اشتراک فناوری در حوزه‌های پیشرفته‌تری چون هوش مصنوعی، جنگ سایبری، تسلیحات خودکار و زیرساخت‌های دیجیتال است. در واقع، ایالات متحده با آکوس بخشی از وظیفه بازدارندگی و حضور نظامی در منطقه را به بریتانیا و به‌ویژه استرالیا واگذار می‌کند؛ کشوری که در مجاورت جغرافیایی با چین قرار دارد و می‌تواند به‌عنوان خط مقدم مقابله با نفوذ چین ایفای نقش کند (Reynolds & Wallis, 2022: 97). این واگذاری نه تنها موجب تقسیم هزینه‌های نظامی در شرق آسیا می‌شود بلکه این امکان را به ایالات متحده می‌دهد تا در مواجهه با چین استراتژی مدیریت از راه دور (احاله مسئولیت) را به‌جای حضور فیزیکی گسترده در منطقه دنبال کند.

آسه آن: اتحادیه آسه آن که در سال ۱۹۶۷ تأسیس شد یک سازمان منطقه‌ای با تمرکز بر توسعه اقتصادی، همکاری سیاسی و حفظ ثبات امنیتی در جنوب شرق آسیا است. ساختار نهادی آسه آن بر اصل «اجماع»^۱ و «مداخله ناپذیری»^۲ در امور داخلی کشورها استوار است. اگرچه این سازمان ساختار امنیتی سلبی ندارد اما برای ایالات متحده اهمیت ویژه‌ای در استراتژی احاله مسئولیت دارد. ایالات متحده تلاش می‌کند تا با حمایت‌های دیپلماتیک، اقتصادی و نظامی از کشورهای عضو آسه آن به‌ویژه فیلیپین، ویتنام، اندونزی و مالزی آن‌ها را به اتخاذ مواضع مستقل در برابر فشارهای چین ترغیب کند. این سیاست، به آمریکا امکان می‌دهد که بدون مداخله مستقیم جلوی سلطه چین در مناطق حساس دریای جنوبی چین را بگیرد (Goh, 2016: 87). نمونه بارز این رویکرد را می‌توان در پیمان دفاعی متقابل با فیلیپین و مانورهای مشترک با ویتنام دید. همچنین ایالات متحده با تقویت همکاری اقتصادی و تکنولوژیک با کشورهای آسه آن می‌کوشد وابستگی آن‌ها به پروژه‌های چینی مانند «کمربند و جاده» را کاهش دهد و بدین ترتیب از طریق نهادهای منطقه‌ای نفوذ چین را مهار کند (Storey, 2020: 243).

اجلاس آسیای شرقی: اجلاس آسیای شرقی یکی از مهم‌ترین نهادهای منطقه‌ای در شرق آسیاست که با هدف ایجاد یک چارچوب گسترده برای گفت‌وگو و همکاری‌های سیاسی، امنیتی و اقتصادی میان کشورهای این منطقه تشکیل شده است. این اجلاس که از سال ۲۰۰۵ آغاز به کار کرد ۱۸ کشور عضو دارد که علاوه بر ۱۰ کشور عضو آسه آن، شامل قدرت‌های بزرگ مانند ایالات متحده، چین، هند، ژاپن، روسیه و استرالیا نیز می‌شود. این ترکیب، عضویت این اجلاس را به یک پلتفرم چندجانبه با قابلیت تأثیرگذاری جدی در معادلات منطقه‌ای تبدیل کرده است (Goh, 2016: 90). نقش اجلاس آسیای شرقی

¹. Consensus

². Non-interference

در استراتژی ایالات متحده برای مهار چین از طریق احاله مسئولیت به کشورهای منطقه بسیار برجسته است. اجلاس آسیای شرقی با تسهیل گفت‌وگوهای منطقه‌ای، کشورهای عضو را به ایجاد اجماع نسبت به مسائل حساس از جمله آزادی دریانوردی در دریای جنوبی چین، احترام به قوانین بین‌المللی و حل و فصل مسالمت‌آمیز منازعات تشویق می‌کند. این نهاد با فراهم کردن بستری برای تعاملات دوجانبه و چندجانبه به تقویت همکاری‌های نظامی و امنیتی میان اعضا به‌ویژه در قالب تمرینات مشترک و تبادل اطلاعات یاری می‌رساند (Thayer, 2019: 45). این ویژگی‌ها باعث شده اجلاس آسیای شرقی به‌عنوان یکی از ابزارهای کلیدی آمریکا برای تحمیل فشارهای چندجانبه علیه چین عمل کند و از طرف دیگر باعث شود مسئولیت مقابله با چالش‌های چین به شکل گسترده‌تری در میان کشورهای منطقه تقسیم شود (Parameswaran, 2021: 76). بنابراین، اجلاس آسیای شرقی نه تنها به آمریکا اجازه می‌دهد تا به‌صورت غیرمستقیم و با حداقل هزینه سیاسی و نظامی نفوذ چین را مهار کند بلکه موجب افزایش مشروعیت و کارآمدی اقدامات مقابله‌ای می‌شود؛ چراکه فشارها و واکنش‌ها به‌جای یک قدرت خارجی از سوی مجموعه‌ای از کشورها صورت می‌گیرد که همگی ذی‌نفع حفظ ثبات منطقه هستند.

چارچوب اقتصادی هند-اقیانوس آرام (IPEF): چارچوب اقتصادی هند-اقیانوس آرام در سال ۲۰۲۲ با ابتکار ایالات متحده و با هدف ایجاد یک ساختار اقتصادی و تجاری فراگیر در منطقه هند-اقیانوس آرام شکل گرفت. این چارچوب که اعضای آن شامل ۱۴ کشور کلیدی منطقه است به دنبال تقویت همکاری‌های اقتصادی و تجاری و به‌ویژه مقابله با نفوذ اقتصادی چین است (White House, 2023). (2) ایالات متحده با استفاده از این چارچوب اقتصادی در پی ایجاد شبکه‌ای از همکاری‌های اقتصادی است که ضمن کاهش وابستگی کشورها به چین توانمندی‌های اقتصادی آن‌ها را در حوزه‌هایی مانند زنجیره تأمین، اقتصاد پاک، تجارت دیجیتال و ارتقای استانداردهای کار افزایش دهد. این هدف به‌طور مشخص به منظور مقابله با پروژه‌های اقتصادی و سرمایه‌گذاری چین در منطقه به‌ویژه طرح «کمربند و جاده» طراحی شده است (Smith, 2023: 102, Kaplan, 2023: 58). از منظر احاله مسئولیت، چارچوب اقتصادی هند-اقیانوس آرام به آمریکا این امکان را می‌دهد که با تقویت ظرفیت‌های اقتصادی و همکاری‌های چندجانبه نقش چین را به‌عنوان قدرت اقتصادی مسلط منطقه تضعیف کند. در واقع، این چارچوب با فراهم آوردن جایگزین‌های اقتصادی و تجاری به کشورهای منطقه، مسئولیت مقابله با نفوذ اقتصادی چین را به این کشورها واگذار می‌کند و به آمریکا اجازه می‌دهد تا تمرکز بیشتری بر حوزه‌های امنیتی و ژئوپلیتیکی داشته باشد.

۵-۲-۲. نهادهای بین‌المللی

سازمان ملل متحد: سازمان ملل متحد، مهم‌ترین نهاد جهانی برای همکاری بین‌المللی است که شامل تقریباً همه کشورهای جهان می‌شود و بستر اصلی برای دیپلماسی چندجانبه و قانون‌گذاری بین‌المللی است. ایالات متحده به عنوان یکی از پنج عضو دائم شورای امنیت نقش کلیدی در بهره‌گیری از این سازمان برای فشار آوردن به چین دارد. یکی از محورهای اصلی در استفاده از سازمان ملل توسط آمریکا، جلب حمایت بین‌المللی برای رعایت حقوق بین‌الملل در موضوعاتی چون مناقشات دریایی در دریای جنوبی چین، حقوق بشر در شین‌چیانگ^۱ و هنگ‌کنگ و مسائل امنیتی مرتبط است (Chesterman, 2020: 152). با پیشبرد این موضوعات در مجامع سازمان ملل، ایالات متحده تلاش دارد تا با ایجاد ائتلاف گسترده و چندجانبه مسئولیت مقابله با رفتارهای چین را میان اعضا توزیع کند و از زیر بار مستقیم فشارهای یک‌جانبه خارج شود. در واقع، سازمان ملل بستری است که ایالات متحده از آن برای مشروعیت‌بخشی به سیاست‌های مهار چین و همچنین فشار دیپلماتیک فراگیر استفاده می‌کند. این روش، کمک می‌کند که تحریم‌ها، قطعنامه‌ها و محکومیت‌ها رنگ و بوی جهانی به خود گرفته و چین را در انزوای بین‌المللی قرار دهند (Weiss, 2019: 67).

سازمان جهانی تجارت: سازمان جهانی تجارت یکی دیگر از نهادهای کلیدی برای ایالات متحده در عرصه اقتصادی و تجاری است. آمریکا با استفاده از مقررات و سازوکارهای حل اختلاف این سازمان، تلاش دارد اقدامات تجاری و سیاست‌های اقتصادی چین در بازار جهانی را به چالش بکشد. واشنگتن با طرح شکایات متعددی علیه چین در این سازمان، بار مقابله با شیوه‌های ناعادلانه تجاری چین را به نهادهای بین‌المللی واگذار می‌کند. این کار باعث می‌شود که کشورهای دیگر نیز به‌طور غیرمستقیم در مواجهه با چین سهیم شوند و از ایجاد یک جبهه تجاری قوی علیه چین حمایت کنند (Bown, 2021: 45). از سوی دیگر، عملکرد سازمان جهانی تجارت به عنوان داور بین‌المللی این امکان را فراهم می‌کند که اختلافات اقتصادی میان کشورها به جای برخوردهای دو یا چندجانبه تنش‌زا، از طریق روندهای قانونی و شفاف حل و فصل شود و مسئولیت تنظیم قواعد تجارت جهانی میان اعضا تقسیم شود.

ناتو: ناتو به عنوان یک سازمان دفاعی-امنیتی در سال‌های اخیر تلاش کرده تا نقش خود را در حوزه هند-اقیانوس آرام توسعه دهد. هرچند چین عضو ناتو نیست اما افزایش نفوذ نظامی و اقتصادی چین به

^۱. Xinjiang

ویژه در حوزه فناوری و زیرساخت‌های استراتژیک نگرانی‌های مشترک اعضای ناتو را برانگیخته است. ایالات متحده از ناتو به‌عنوان اهرمی برای احاله مسئولیت مهار چین بهره می‌برد؛ به این معنا که ناتو در حال آماده‌سازی و هماهنگی بیشتر میان اعضا برای مقابله با تهدیدات چین است. این اقدام موجب می‌شود فشارهای امنیتی علیه چین به صورت چندجانبه و سازمان‌یافته دنبال شود و آمریکا بار عمده مقابله را با کمک متحدانش تقسیم کند (Jones, 2023: 27).

گروه ۲۰: این گروه که متشکل از بزرگ‌ترین اقتصادهای جهان است، عرصه مهمی برای دیپلماسی اقتصادی چندجانبه محسوب می‌شود. ایالات متحده از این نهاد برای همسویی کشورهای بزرگ در برابر سیاست‌های اقتصادی و تجاری چین استفاده می‌کند. در نشست‌های گروه ۲۰، آمریکا تلاش می‌کند با مطرح کردن موضوعاتی چون حمایت از قواعد تجارت آزاد، مبارزه با سرقت مالکیت فکری و مقابله با سیاست‌های تجاری چین کشورهای عضو را متقاعد کند که فشارهای اقتصادی و تجاری علیه چین را به صورت جمعی و هماهنگ اعمال کنند (Cooper, 2021: 82). این نهاد امکان احاله مسئولیت در حوزه اقتصادی را به آمریکا می‌دهد تا با همکاری دیگر اقتصادهای بزرگ نفوذ چین را محدود و بار مقابله با چالش‌های اقتصادی چین را توزیع کند.

به‌طور کلی در سطح منطقه‌ای نهادهای مزبور چارچوب‌های قانونی، امنیتی و اقتصادی را برای فشارهای بین‌المللی علیه چین فراهم می‌کنند. این نهادها باعث می‌شوند مسئولیت مقابله با چین در سطح بین‌المللی به صورت قانونی و چندجانبه تقسیم شود و ایالات متحده را قادر می‌سازد تا با حفظ رهبری هزینه‌های مستقیم را کاهش دهد. در نهایت، هم‌افزایی نهادهای منطقه‌ای و جهانی موجب می‌شود فشار بر چین در حوزه‌های مختلف سیاسی، امنیتی و اقتصادی به شکلی مشروع، گسترده و کارآمد انجام شود، به‌طوری‌که ایالات متحده نقش هماهنگ‌کننده و رهبر را حفظ کرده و توان مقابله مؤثر و پایدار با چین را به دست آورد.

نتیجه‌گیری

راهبرد «نظام احاله مسئولیت» در سیاست خارجی ایالات متحده، پاسخی اقتضایی و ساختاری به تحولات ژئوپلیتیک و ظهور چین به‌عنوان یک قدرت نوظهور در نظام بین‌الملل است. این راهبرد در بستری شکل گرفته که نظم امنیتی شرق آسیا بر پایه توازن قوا، ائتلاف‌های دوجانبه و بازدارندگی متقابل میان قدرت‌های منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای بنا شده بود. در چارچوب این سنت، ایالات متحده تلاش می‌کند با

بهره‌گیری از ظرفیت‌های موجود، نوعی نظم جدید ایجاد کند که در امتداد ساختارهای گذشته قرار گیرد. این رویکرد نه صرفاً یک ابزار تاکتیکی، بلکه راهبردی کلان و چندبعدی است که ریشه در تحولات داخلی، منطقه‌ای و بین‌المللی دارد. آمریکا با درک پیچیدگی‌های ناشی از رشد فزاینده قدرت اقتصادی و نظامی چین، به جای ورود مستقیم به مواجهه، نقش‌ها و مسئولیت‌ها را به متحدان و شرکای منطقه‌ای واگذار می‌کند تا هزینه‌ها و تعهدات مستقیم کاهش یابد، بی‌آنکه از میزان تأثیرگذاری خود کاسته شود. در سطح داخلی، فشارهای سیاسی، اقتصادی و امنیتی ایالات متحده موجب شده است سیاست‌گذاران، به جای مداخله‌گرایی کلاسیک، رویکردی مبتنی بر تقسیم مسئولیت و هماهنگی چندجانبه را در پیش گیرند. در سطح منطقه‌ای، رقابت راهبردی مستمر در شرق آسیا - با سابقه‌ای طولانی از ائتلاف‌سازی، موازنه‌سازی و بازدارندگی ضرورت به کارگیری سازوکارهایی نوین همچون احاله مسئولیت را برجسته‌تر کرده است. این منطقه همچنان کانون تحرکات آمریکا برای مهار چین است و راهبرد احاله مسئولیت امکان می‌دهد که بار مقابله با تهدیدهای چین به صورت چندجانبه و توزیع‌شده بین کشورهای منطقه تقسیم شود. در بعد بین‌المللی، حفظ نظم مبتنی بر قواعد، مقابله با تهدیدات فراملی و مدیریت توازن قدرت جهانی ایجاب می‌کند که آمریکا از ابزارهای دیپلماتیک، اقتصادی و نظامی در قالب شبکه‌ای از همکاری‌های چندجانبه بهره‌گیرد. تقویت ائتلاف‌ها، توسعه همکاری‌های امنیتی و اقتصادی و به کارگیری دیپلماسی فعال، همگی در چارچوب نظام احاله مسئولیت انجام می‌شوند تا نفوذ چین محدود شود. به این ترتیب، نظام احاله مسئولیت به مثابه راهبردی انعطاف‌پذیر و چندلایه، بازتابی از تلاش ایالات متحده برای حفظ جایگاه برتر خود در نظم جهانی است، آن هم در شرایطی که قدرت‌های نوظهور معادلات سنتی قدرت را بازتعریف می‌کنند. این رویکرد با تمرکز بر مشارکت منطقه‌ای، ضمن کاهش هزینه‌های مستقیم، موقعیت ژئوپلیتیک آمریکا در مناطق حساس - به ویژه شرق آسیا - را تثبیت کرده و امکان مدیریت رقابت با چین را به شیوه‌ای پایدار فراهم می‌آورد.

باین حال، اجرای موفق این راهبرد با چالش‌هایی همراه است: همراهی بی‌قید و شرط شرکای منطقه‌ای - به ویژه کشورهای با منافع متداخل یا سیاست‌های مستقل مانند هند، کره جنوبی و اندونزی - همواره تضمین‌شده نیست. ناپایداری تصمیم‌سازی داخلی و نوسانات سیاسی در واشنگتن نیز می‌تواند انسجام راهبرد احاله مسئولیت را تضعیف کند. از سوی دیگر، چین با بهره‌گیری از ابزارهای دیپلماتیک، اقتصادی و امنیتی از جمله ابتکار کمربند و راه، همکاری با روسیه و سرمایه‌گذاری در جهان جنوب در حال بازتعریف موازنه قدرت به نفع خویش است. بنابراین، تداوم موفقیت این راهبرد نیازمند بازاندیشی

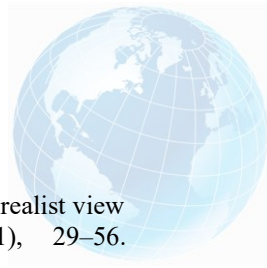
مداوم، تعمیق تعهدات متقابل با شرکای منطقه‌ای و حفظ ثبات در سیاست‌گذاری کلان ایالات متحده است تا نظام احاله مسئولیت بتواند به‌طور پایدار نقش خود را در حفظ نفوذ و مدیریت رقابت با چین ایفا کند

References

- Ayrton, N. (2023). Offshore balancing: A strategic shift for US policy in East Asia, *Marcellus Policy Analysis*, Fall 2023 Edition. <https://jqas.org/offshore-balancing-a-strategic-shift-for-us-policy-in-east-asia>.
- Bacevich, A. J. (2013). *The New American Militarism: How Americans Are Seduced by War*, Oxford University Press.
- Biles, L. J. (2013). *The Financial Legacy of Iraq and Afghanistan: How Wartime Spending Decisions Will Constrain Future National Security Budgets*, Harvard Kennedy School. Retrieved from <https://www.hks.harvard.edu/centers/mrcbg/publications/fwp/2013-01>.
- Borg, S. (2024). A Battle for the Soul of This Nation: How Domestic Polarization Affects US Foreign Policy in Post-Trump America, *Journal of International Affairs*, 77(2), 123–145.
- Brown, C. P. (2021). US-China Trade Conflict and the WTO, *Journal of International Economic Law*, 24(1), 40–60.
- Chesterman, S. (2020). *China and the United Nations: Legitimacy and Power*, Oxford University Press.
- Cordesman, A. H., & Hwang, G. (2021). *The Biden Transition and Reshaping U.S. Strategy: Replacing “Burden Sharing” with Meaningful Force Planning*, Washington, D.C.: Center for Strategic and International Studies (CSIS). <https://www.csis.org/analysis/biden-transition-and-reshaping-us-strategy-replacing-burden-sharing-meaningful-force-planning>.
- Congressional Budget Office. (2021). *The Budget and Economic Outlook: 2021 to 2031*, Washington, DC: CBO.
- Cooper, A. F. (2021). G20 and Global Economic Governance, *Global Policy*, 12(1), 75–90.
- Christensen, T. J., and Snyder, J. (2009). Chain Gangs and Passed Bucks: Predicting Alliance Patterns in Multipolarity. *International Organization*, 44(2), 137–168.
- Clarke, M., & Alexander, C. (2018). *Strategic Alliances: U.S. Military Engagement in the Pacific Rim*, *Military Review*, 98(5), 89–104.
- Emmer. R. (2018). East Asia Summit and Regional Security Architecture, *Contemporary Southeast Asia*, 40(1), 110–130.
- Cummings, B. (2005). *The Korean War*, Modern Library.
- Eikenberry, G. J. (2011). *Liberal Leviathan: The Origins, Crisis, and Transformation of the American World Order*, Princeton University Press.
- Emmer. R. (2018). East Asia Summit and Regional Security Architecture, *Contemporary Southeast Asia*, 40(1), 110–130.

- Friedberg, A. L. (2021). Competing with China: Challenges for U.S. Economic and Security Policy, *Journal of Strategic Studies*, 44(1), 75-95. <https://doi.org/10.1080/01402390.2020.1805315>.
- Fleury, E. (2023). The theoretical case against offshore balancing: Realism, liberalism, and the limits of rationality in U.S. foreign policy. *Politics*, 43(1), 83-97. <https://doi.org/10.1177/02633957221099553>.
- Friedberg, A. L. (2023). Power transitions and security arrangements in East Asia, *International Security*, 47(1), 30-70. https://doi.org/10.1162/isec_a_00477.
- Goldstein, A. (2020). *US-China Strategic Competition in Each Domestic Context*, New York: Springer.
- Gordon, M. R. (2019). *The Pentagon and Global Security: An Analysis of American Military Engagement*, Washington, DC: Brookings Institution Press.
- GAO. (2020). *DOD: Managing Military Personnel and Veterans Affairs Costs*. U.S. Government Accountability Office.
- Grossman, D. (2021). *The Quad and the Future of the Indo-Pacific Strategy*, RAND Corporation.
- Goh, E. (2016). ASEAN's Regional Security Role: Issues and Challenges, *Asian Survey*, 56(1), 84-109.
- Goh, E. (2016). ASEAN, the East Asia Summit, and the Indo-Pacific, *Asian Security*, 12(2), 88-100.
- Green, M. J. (2001). *Japan's Reluctant Realism: Foreign Policy Challenges in an Era of Uncertain Power*, Palgrave Macmillan.
- International Monetary Fund (IMF), (2023). *Cold War II? Preserving Economic Cooperation Amid Geoeconomic Fragmentation*, Retrieved from <https://www.imf.org/en/News/Articles/2023/12/11/sp121123-cold-war-ii-preserving-economic-cooperation-amid-geoeconomic-fragmentation>.
- Jones, B. D. (2023). NATO's Evolving Role in the Indo-Pacific, *Strategic Studies Quarterly*, 17(1), 20-40.
- Jones, B., & Yeo, A. (2024). *Updating America's Asia Strategy*, Washington, D.C.: The Brookings Institution. <https://www.brookings.edu/articles/updating-americas-asia-strategy/>.
- Kaplan, R. (2023). Indo-Pacific Economic Framework and U.S. Strategy, *Journal of Strategic Studies*, 46(1), 55-70.
- Kaplan, R. D. (2013). *The Revenge of Geography: What the Map Tells Us About Coming Conflicts and the Battle Against Fate*, Random House.
- Keohane, R. O., & Nye, J. S. (2001). *Power and Interdependence*, Longman.
- Lynn, H. (2011). The Impact of U.S. Aid on the Development of South Korea, *Asian Survey*, 51(3), 479-502.
- Midcalf, R. (2020). *Indo-Pacific Empire: China, America and the Contest for the World's Pivotal Region*, Manchester University Press.
- Mason, Ra & Park, Soul. (2024). Simmering storm in the East China Sea: Shifting dynamics in the great power rivalries of East Asia. *Asian Journal of Comparative Politics*, 9(2), 164-181. <https://doi.org/10.1177/23477970241261424>.

- Marston, Hunter S. (2023). Navigating great power competition: A neoclassical realist view of hedging. *International Relations of the Asia-Pacific*, 24(1), 29–56. <https://doi.org/10.1093/irap/lcad006>
- Mearsheimer, John J. (2001). *The Tragedy of Great Power Politics*. New York: W. W. Norton & Company.
- National Security Commission on Artificial Intelligence. (2021). Final Report, Washington, DC. <https://www.nscai.gov/wp-content/uploads/2021/03/Full-Report-Digital-1.pdf>.
- Overy, R. (2014). *The Second World War in Asia and the Pacific*, Oxford University Press.
- Organization for Economic Co-operation and Development (OECD), (2025). *Aggressive Reshoring of Supply Chains Risks Significant GDP Loss, Warns OECD*. Retrieved from <https://www.ft.com/content/e930fdce-367c-4e23-9967-9181b5cf43bc>.
- Parameswaran, P. (2021). *Multilateralism and the East Asia Summit*, The Diplomat.
- Pew Research Center (2023). Public Opinion on China, Retrieved from <https://www.pewresearch.org>.
- Reynolds, D., & Wallis, J. (2022). *AUKUS and Strategic Balance in the Indo-Pacific*, *International Affairs*, 98(1), 95–110.
- Smith, J. (2023). Flexibility and Cooperation in IPEF, *Pacific Affairs*, 96(2), 98-115.
- Shi, P. (2023). Partisan politics drive anti-China rhetoric in U.S. Congress, *Beijing Review*, 76(3), 75-85.
- Smith, M. (2022). NATO and China: Security Challenges, *International Affairs*, 98(2), 110-125.
- Smith, John. (2022). Offshore balancing and US strategy in the Indo-Pacific, *Journal of Strategic Studies*, 45(2), 98-130. <https://doi.org/10.1080/01402390.2022.2045642>.
- Sullivan, J. (2023). *The Sources of American Power: A Foreign Policy for a Changed World*, Retrieved from <https://www.reddit.com/r/foreignpolicy/comments/17h5ko5>.
- Store. I. (2020). *The South China Sea Dispute: Increasing Stakes and Rising Tensions*, ISEAS–Yusof Ishak Institute.
- RAND Corporation (2021). *How Allies Have Responded to Limited U.S. Retrenchment*, RAND Corporation.
- White House. (2021). *The American Jobs Plan*, Washington, DC. <https://www.whitehouse.gov/american-jobs-plan/>.
- Thayer, C. (2019). Regional Security Cooperation through EAS, *Asia-Pacific Review*, 26(1), 40-55.
- Winkler, S. C., & Jarden, B. (2023). US foreign policy elites and the great rejuvenation of the ideological China threat: The role of rhetoric and the ideologization of geopolitical threats, *Journal of International Relations and Development*, 26(1), 159–184.
- Walt, S. M. (2023). America Is Too Scared of the Multipolar World, *Foreign Policy*. Retrieved from <https://foreignpolicy.com/2023/03/07/america-is-too-scared-of-the-multipolar-world/>.
- Waltz, K. (1979). *Theory of International Politics*, Addison-Wesley.
- White House (2023). *Indo-Pacific Economic Framework for Prosperity*, Official Statement.